

76

ΕΙΜΑΙ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ
ΕΔΩ...

...ΕΔΩ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΑΡΓΙΩΡΗΣ

ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΗ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΟΡΤΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«Ηρωες, μίξερ, μανταλάκια, σερβιέτες...» Μέσα στο μυαλό του έπαιξε, για πολλοστή φορά εκείνο το πρωινό, το τραγούδι με τη φωνή του Παπακωνσταντίνου. Ο κύριος Αδαμόπουλος, επίσης για πολλοστή φορά, κούνησε εκνευρισμένος το κεφάλι του για να το διώξει. Όμοια όπως κάνουν τα άλογα για να ξεφορτωθούν τις ενοχλητικές μύγες του καλοκαιριού. Προσωρινά τα κατάφερε, *επιτέλους ησυχία*, προφανώς επειδή δεν ήξερε παρακάτω. Βέβαια ήταν σχεδόν σίγουρος ότι το εκνευριστικό άσμα θα επέστρεφε και πάλι. Καταράστηκε από μέσα του τον ταξιτζή που τον είχε φέρει μέχρι το γραφείο του το πρωί και συνέχισε να πληκτρολογεί στον υπολογιστή του. Δεν συνήθιζε να χρησιμοποιεί ταξί ούτε φυσικά και άλλα μέσα μεταφοράς πλην του αυτοκινήτου του. Όμως αυτό, για κάποιον ακόμη άγνωστο σε αυτόν λόγο, δεν ήθελε με τίποτα το πρωί να πάρει μπροστά.

Είχε αναγκαστεί να περιμένει για αρκετή ώρα την οδική βοήθεια, πράγμα που του είχε κοστίσει σε χρόνο. Μα σαν να μην έφτανε αυτό, όταν επιτέλους εμφανίστηκε ο πολύπλοκος μοτοσικλετιστής-μηχανικός, του αποκάλυψε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Χρειάστηκε να ειδοποιη-

θεί γερανοφόρο όχημα, το οποίο φυσικά και καθυστέρησε ακόμα περισσότερο και, αφού τελείωσαν όλες οι χρονόβόρες διατυπώσεις, τότε και μόνο τότε μπόρεσε ο ίδιος να σταματήσει ένα ταξί για να φτάσει στην εργασία του. Προφανώς, όπως πολύ σύντομα κατάλαβε, η τύχη του είχε κάπου αποκοιμηθεί εκείνη τη μέρα. Δεν του έφτανε η ταιλαιπωρία με το αυτοκίνητο, είχε υποχρεωθεί επιπλέον να υπομένει την κίνηση μέσα σε ένα ταξί του οποίου ο οδηγός αρεσκόταν να ακούει ραδιόφωνο στη διαπασών. Ίσως να έφταιγε κάποιο πρόβλημα βαρηκοΐας που είχε, ίσως πάλι η περισσή του αναισθησία. Όπως όμως και αν είχε το πράγμα, ο κύριος Αδαμόπουλος είχε βρεθεί, μέχρι να τελειώσει η διαδρομή, ένα μικρό, απειροελάχιστο βηματάκι πριν από τη νευρική κρίση. Από τη διαδρομή εκείνη είχε αποκομίσει έναν ωραιότατο πονοκέφαλο και φυσικά την εμμοκική επανάληψη του τελευταίου τραγουδιού που είχε ακούσει.

Ο ίδιος απεχθανόταν αυτού του είδους τη μουσική, *τραγουδάκια του συρμού*, ενώ γενικώς δεν του άρεσε καθόλου η ύπαρξη στίχων. Γι' αυτόν ο στίχος ήταν το στοιχείο που μάλλον κατέστρεφε μια ωραία μελωδία, παρά της προσέδιδε το οτιδήποτε. «Η μουσική αρθρώνει από μόνη της λόγο» θύμιζε ξανά στον εαυτό του. «Μόνο οι ηλίθιοι έχουν ανάγκη από στίχους» επέπληξε σιωπηλά το μυαλό του που είχε αρχίσει να εμφανίζει και πάλι την τάση να τραγουδήσει. «Ηλίθιοι, όπως ακριβώς η διπλανή μου» σκέφτηκε ρίχνοντας μια κρυφή ματιά γεμάτη αηδία στο γραφείο που βρισκόταν δυο μέτρα δεξιά του. Εκεί ήταν καθισμένη γεμάτη χάρη η Κατερίνα, η όμορφη ψιλόλιγνη ξανθιά του τμήματος. Η Κατερίνα πληκτρολογούσε κι εκείνη, όχι

και πολύ γρήγορα είναι η αλήθεια, ενώ έμοιαζε να μη δίνει καμία σημασία στον κύριο Αδαμόπουλο. Η αναγκαστική συγκατοίκηση προφανώς δεν έκανε καλό σε κανέναν από τους δύο. Κι όμως ήταν έτσι δίπλα δίπλα τα τελευταία δύο χρόνια! Από τότε που είχε προσληφθεί η Κατερίνα δηλαδή. Φυσικά οι προτάσεις που όλο αυτό το διάστημα είχαν ανταλλάξει οι δυο τους με το ζόρι αρκούσαν για να γεμίσουν μία σελίδα.

«Κατερίνα, θα πάμε για διάλειμμα; Έχει κολλήσει το στομάχι μου στην πλάτη από την πείνα. Ορίστε, τρεις πήγε η ώρα!»

Η Κατερίνα σηκώθηκε, πήρε το τάπερ με το φαγητό της και ακολούθησε τη συνάδελφο που της είχε μιλήσει, την Άννα Κούντζογλου. Πέρασε δίπλα από τον κύριο Αδαμόπουλο δίχως να χαραμίσει ούτε ένα βλέμμα πάνω του και οι δυο τους κατευθύνθηκαν στην κουζίνα της εταιρείας. «Ήρωες, μίξερ, μανταλάκια, σερβιέτες...» Το τραγούδι ξεκίνησε να παίζει και πάλι μέσα στο μυαλό του, γεγονός που τον εκνεύρισε ακόμα περισσότερο. Ο κύριος Αδαμόπουλος χτύπησε με τη βάση της παλάμης του το μέτωπό του για να κάνει τον Παπακωνσταντίνου να το βουλώσει. Έπειτα επικέντρωσε το βλέμμα του στις δύο κοπέλες κι έμεινε να τις παρατηρεί καθώς εκείνες απομακρύνονταν.

Περπατούσαν λικνιζόμενες πάνω στις ψηλοτάκουνες γόβες τους. Μαύρες φούστες, λίγο πάνω από το γόνατο για την Κατερίνα, λίγο μακρύτερη για την Άννα, και λευκά πουκάμισα συμπλήρωναν την εμφάνισή τους. Κάτι είπε η μία στην άλλη, γέλασαν μαζί πριν στρίψουν και χαθούν από το οπτικό του πεδίο. «Σίγουρα για εμένα θα λένε οι

κάργιες!» ψιθύρισε. Έμεινε για ελάχιστα ακόμα δευτερόλεπτα να κοιτάζει προς τη μεριά που είχαν πάει. Ίσως να έπρεπε να σηκωθεί και να τους δώσει ένα καλό χέρι ξύλο. Ίσως έτσι να έβαζαν μυαλό. «Δεν θα ασχοληθώ με τις ηλίθιες. Μόνο για πήδημα κάνουν» υπενθύμισε στον εαυτό του. Αντανεκλαστικά έριξε μια ματιά τριγύρω του, μην τυχόν και η σκέψη του είχε ακουστεί στα διπλανά γραφεία, κι αφού σιγουρεύτηκε ότι τίποτε δεν είχε ξεφύγει εκτός των ορίων του μυαλού του, στράφηκε ξανά στον υπολογιστή του.

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που την ίδια εκείνη σκέψη την είχε κάνει δυνατά. Έκανε διάλειμμα στην κουζίνα. Δυστυχώς μαζί με την Κατερίνα και ακόμα δύο συναδέλφους του. Ο ίδιος δεν συνομιλούσε με κανέναν τους, όμως ήταν υποχρεωμένος να τους ακούει, μιας και τα αυτιά, όπως λένε, δεν μπορεί κανείς να τα ορίσει. Άκουγε τις ακατάσχετες βλακείες τους, τα χαζά τους γέλια. Έβλεπε τον τρόπο με τον οποίο «μιλούσε» με το σώμα της η Κατερίνα και το πώς φούσκωναν και επιδεικνύονταν οι άλλοι δυο, σαν τα παγόνια. Δίχως να μπορέσει να καταλάβει πώς, το σχόλιο που προόριζε να ακουστεί μόνο από τον εαυτό του ξεγλίστρησε από τα χείλια του. Είχε ακουστεί από όλους το ίδιο άσχημο και περισσότερο ωμό από ό,τι στον ίδιο. Εκτοτε η Κατερίνα δεν του είχε απευθύνει ποτέ ξανά τον λόγο ούτε καν τον κοίταζε. Σαν να μην υπήρχε δίπλα της. Ο κύριος Αδαμόπουλος φυσικά διόλου δεν είχε στεναχωρηθεί για εκείνη την εξέλιξη. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο να αισθάνεται ανακουφισμένος, όντας απαλλαγμένος από την υποχρέωση να ανταλλάσσει καθημέρα

με την ηλίθια ξανθιά που του είχαν με το ζόρι επιβάλει δίπλα του. «Όλα έχουν κάποιο λόγο για τον οποίο συμβαίνουν» ήταν το καινούριο γνωμικό με το οποίο φρόντιζε να ανταμείβει τον εαυτό του, από εκείνη την ημέρα κι έπειτα. Λίγο τα επιτιμητικά βλέμματα των αντρών συναδέλφων του τον ενοχλούσαν, αλλά έτσι κι αλλιώς η γνώμη τους, *ανόητοι όλοι*, του ήταν επίσης αδιάφορη...

Μια ελαφριά αλλαγή στη σκίαση στο πληκτρολόγιο του τον έκανε να καταλάβει ότι κάποιος στεκόταν από πάνω του. Σήκωσε αργά το κεφάλι του και είδε τον Χρήστο, τον παλιό του συνάδελφο και νυν προϊστάμενο στο τμήμα προμηθειών της εταιρείας. Ψηλό, καλογυμνασμένο, με πυκνό, χτενισμένο στο πλάι μαύρο μαλλί και περιποιημένο μούσι. Ο γλείφτης, όπως τον χαρακτήριζε από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει, ευτυχώς δίχως ποτέ να τον ακούσει κανείς.

«Κλέων, θα κατέβω στο εστιατόριο από κάτω για να τσιμπήσω κάτι. Μήπως θέλεις κι εσύ τίποτα;»

Αν και ήθελε να του ζητήσει να τον απαλλάξει από την εκνευριστική, γεμάτη σάλια, παρουσία του, τελικά αρκέστηκε στο να ζητήσει έναν καφέ. Ήταν η ώρα για τον δεύτερο εξάλλου, και το εστιατόριο που στεγαζόταν στο ισόγειο του κτιρίου έφτιαχνε υπέροχο εσπρέσο. Ο Χρήστος έφυγε αφήνοντας πίσω του μία γραμμή από βλέννα όπως τα σαλιγκάρια, όσο ο κύριος Αδαμόπουλος του ευχόταν ολόψυχα μέσα από τα δόντια του να συναντήσει στο διάβα του τον εκπεσόντα αρχηγό των αγγέλων.

Δεν του συγχωρούσε ότι είχε πάρει εκείνος την προαγωγή. Κι όχι γιατί ήταν ικανότερος αλλά γιατί όλη του η

διαδρομή μέσα στην εταιρεία ήταν μια συνεχής ανάπτυξη των δημοσίων σχέσεων που έχτιζε με όσους είχαν δύναμη και επιρροή. Χωρίς καμία αιδώ όταν είχε έρθει η ώρα να κριθεί από τους προϊσταμένους το ποιος θα αναλάβει τη διεύθυνση στο τμήμα προμηθειών, είχαν προκρίνει εκείνον με τον οποίο συγχρωτίζονταν κάθε μέρα, αντί γι' αυτόν που είχε όλα τα τυπικά προσόντα για τη θέση. Ήταν η πολλοστή φορά που κάποιος με λιγότερα προσόντα και νεότερος τον προσπερνούσε, που του έκλεβε κάτι που ήταν δικαιωματικά δικό του. Δεν είχε συγχωρήσει κανέναν από τους προηγούμενους και φυσικά δεν σκόπευε να αλλάξει τη στάση του και για εκείνον εκεί.

Τελείωσε την εισήγηση που έγραφε, έσωσε το κείμενο στο αρχείο και κατόπιν το προώθησε με μείλ, *γελοίοι νεωτερισμοί*, στον υπολογιστή του Χρήστου. Αυτή ήταν η νέα μόδα την οποία είχε επιβάλει ο νεόκοπος προϊστάμενος. Τα πάντα θα κινούνταν με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Τέρμα στα χαρτιά και στα τηλέφωνα. Οτιδήποτε είχε ο καθένας να πει θα έπρεπε να το έχει πρώτα υποβάλει σε ηλεκτρονική μορφή, αλλιώς θα λογιζόταν ως μη γενόμενο. Ο κύριος Αδαμόπουλος ήταν κατεξοχήν άνθρωπος της συνήθειας και αυτού του είδους οι αλλαγές καθόλου δεν του άρεσαν. Όμως όσο αυτό το νέο σύστημα επικοινωνίας επεκτεινόταν και παγιωνόταν, είχε παρατηρήσει ότι είχε μειωθεί σημαντικά η ανάγκη να μιλάει σε όλον εκείνον τον ενοχλητικό και ανόητο εσμό από ανθρωπάκια που τον αποκαλούσαν «συνάδελφο». Μακάρι ο Χρήστος να κατόρθωνε να αντικαταστήσει και τις ενοχλητικές καλημέρες και καλησπéρες, καθώς επίσης και τους τρομερά χρονοβό-

ρους εθιμοτυπικούς διαλόγους. Τότε μόνο θα ήταν ο πρώτος προϊστάμενος που θα είχε κάνει κάτι σωστό!

Ένας σερβιτόρος σταλμένος από το εστιατόριο διέκοψε τις σκέψεις του. Ακούμπησε απαλά στο τζάμι του γραφείου του ένα φλιτζάνι καφέ, χαμογέλασε και έφυγε. Ο κύριος Αδαμόπουλος το πήρε στα χέρια του και με κλειστά μάτια μύρισε το περιεχόμενό του. Το άρωμα ήταν πραγματικά υπέροχο και για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα χαμογέλασε. Αργά έφερε το φλιτζάνι στα χείλια του και δοκίμασε μια μικρή γουλιά. Κάηκε λίγο αλλά η υπέροχη γεύση που είχε ερεθίσει τους γευστικούς του κάλυκες αντιστάθμιζε και με το παραπάνω το κάψιμο.

«Α ωραία, έφτασε και ο καφές σου! Έλα, κάνε ένα διάλειμμα και πάμε στο γραφείο μου για ένα τσιγάρο».

Η φωνή ανήκε στον «εκλαμπρότατο» κύριο Χρήστο, που μόλις είχε επιστρέψει. Ο κύριος Αδαμόπουλος του χαμογέλασε με το ζόρι. Του είχε μόλις χαλάσει με την ανεπιθύμητη παρουσία του τη μοναδική καλή στιγμή της ημέρας. Εξάλλου σιχαινόταν τους ανθρώπους που κάπνιζαν τσιγάρα. Γέμιζαν με τη βρόμα του καμένου χαρτιού τον χώρο και ήταν, σχεδόν πάντοτε, αγενέστατοι αν τους παρατηρούσε κανείς. Ο ίδιος προτιμούσε να καπνίζει την πίπα του με αρωματικό καπνό βανίλιας. Λάτρευε τη βανίλια σχεδόν τόσο όσο μισούσε τα τσιγάρα.

Ετοιμάστηκε να του αρνηθεί, όμως παρατήρησε με την άκρη του ματιού του την ενοχλητική ξανθιά του διπλανού γραφείου να επιστρέφει. Ένα κύμα αηδίας που ανέβηκε από το στομάχι του τον έκανε να συναινέσει στο αίτημα του Χρήστου. Έβγαλε από το συρτάρι του τον καπνό, πήρε την

πίπα από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Ο Χρήστος προχώρησε πρώτος κι ο κύριος Αδαμόπουλος τον ακολούθησε. Η σημειολογία της στιγμής τον έκανε έξαλλο. «Λάβαρα, κόμικς, σουπερμάρκετ, ηγέτες...» Νότες και στίχοι κατρακύλησαν από το κεφάλι του κι επιδόθηκαν σε μικρές αναπηδήσεις στο πάτωμα. Για λίγο δεν ήξερε τι τον είχε σαστίσει περισσότερο. Το ότι εκείνο το ηλίθιο τραγούδι είχε πάλι πεταχτεί απρόσκλητο μέσα στη σκέψη του ή το γεγονός ότι είχε θυμηθεί και τους επόμενους στίχους! Το πρώτο μιν δεν τον άφηνε να νευριάσει όπως και όσο ήθελε, αλλά αυτό ίσως να γινόταν και για καλό. Το δεύτερο όμως δεν θα το επέτρεπε ποτέ στον εαυτό του! Ο έσχατος εξευτελισμός για κάποιον με το δικό του επίπεδο.

Ο Χρήστος έκλεισε πίσω του την πόρτα του γραφείου, σφάλισε τις περσίδες της. Ο χώρος ήταν υπερβολικά φωτεινός αν και εκείνη η μέρα του Οκτώβρη ήταν ακόμη πολύ συννεφιασμένη. Ο κύριος Αδαμόπουλος αναγκάστηκε να ανοιγοκλείσει μερικές φορές τα μάτια του μέχρι να συνηθίσει το φως. Το βαρύ ξύλινο γραφείο του Χρήστου βρισκόταν δεξιά, με την τεράστια οθόνη του υπολογιστή να καλύπτει σχεδόν το μισό. Στο μέρος που έμενε κενό υπήρχαν στα δεξιά δύο μεγάλα, σε μέγεθος παλάμης, ασημένια γράμματα. Ένα Α και ένα Ζ, δήθεν για να κρατούν τα χαρτιά στη θέση τους, πράγμα ειρωνικό για κάποιον που είχε βαλθεί να εξαφανίσει κάθε είδους έντυπο από την εταιρεία. Στο μέσο της απόστασης από τα γράμματα μέχρι την οθόνη, επαπτόμενο στο εξωτερικό χείλος του γραφείου, υπήρχε ένα ορθογώνιο δερμάτινο διακοσμητικό με τρία στρογγυλά καντράν πάνω του. Ένα ρολόι, ένα θερμόμετρο και ένα βαρόμετρο.

Προφανώς θα ήταν σημαντικό για έναν καλό μάνατζερ να γνωρίζει με ακρίβεια αν κάνει κρύο ή ζέστη, σκέφτηκε πικρόχολα ο κύριος Αδαμόπουλος. Μία μαύρη πένα με ασημί τελείωμα στο καπάκι ολοκλήρωνε το ντεκόρ.

Πίσω από τη δερμάτινη πολυθρόνα του γραφείου ένας πίνακας μοντέρνας ζωγραφικής απλωνόταν και σκέπαζε τον τοίχο απ' άκρη σ' άκρη. Κάθετες και οριζόντιες γραμμές που χώριζαν διαφορετικές αποχρώσεις του γκρι, *τάχα μου «μοντέρνα τέχνη»*, προκάλεσαν, όπως κάθε φορά που το αντίκριζε, ένα αυθόρμητο ξέσπασμα βαρεμάρας στον κύριο Αδαμόπουλο. Τα τεράστια παράθυρα εκτεινόταν σε ολόκληρο τον υπόλοιπο χώρο, χαρίζοντας έτσι μια άπλετη θέα στη λεωφόρο Κηφισίας. Ένας επίσης δερμάτινος καναπές απέναντι από το γραφείο, ένα μικρό ξύλινο τραπέζι και ένα φωτιστικό δαπέδου καλυμμένο με μεταλλικά διακοσμητικά φύλλα δίπλα του φρόντιζαν να γεμίζουν τον υπόλοιπο χώρο. Ολόκληρο το γραφείο μύριζε δέρμα. Δέρμα και μια υποψία γλυκερής οσμής από το απορρυπαντικό με το οποίο σφουγγάριζαν οι καθαρίστριες τα βράδια.

Ο Χρήστος βολεύτηκε στον καναπέ, κοίταξε για μια στιγμή έξω στον δρόμο κι έκανε νόημα στον κύριο Αδαμόπουλο να κάτσει δίπλα του. Εκείνος απρόθυμα έκατσε στην άλλη άκρη, αφήνοντας όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κενό μεταξύ τους. Άφησε το φλιτζάνι με τον καφέ του στο τραπέζι και με ήρεμες, αργές κινήσεις ξεκίνησε να σκαλίζει την πίπα του. Ακολουθώντας πιστά την ιεροτελεστία, την καθάρισε και τη χτύπησε δύο φορές στο μεγάλο, σαν πιάτο, ασημένιο τασάκι. Άνοιξε τον καπνό, τον μύρισε και κατόπιν τοποθέτησε μία πρέζα στο άνοιγμα της πίπας. Άναψε και

τράβηξε δύο γερές ρουφηξιές. Ο Χρήστος τον παρατηρούσε αμίλητος όση ώρα διαρκούσε η τελετή. Έπειτα έβγαλε από την τσέπη του σακακιού του ένα πακέτο με πουράκια, διάλεξε ένα και το άναψε βιαστικά. Ο κύριος Αδαμόπουλος δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί την καπνιστική απόσταση που είχε καλύψει ο Χρήστος μέσα σε λίγους μήνες. Από το οικονομικό στριφτό τσιγάρο στα πουράκια, και μάλιστα εισαγωγής, ήταν μεγάλο άλμα. Τουλάχιστον μύριζαν καλύτερα και αυτό ήταν κάτι για το οποίο ένιωθε ευγνώμων.

«Είναι καλός ο καφές;» ρώτησε για να ανοίξει κάποια συζήτηση ο Χρήστος.

Ο κύριος Αδαμόπουλος δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει λεκτικώς. Κούνησε μόνο ελαφρώς καταφατικά το κεφάλι δίχως να βγάλει την πίπα από το στόμα του.

«Είδα την αναφορά που μου έστειλες» συνέχισε ο Χρήστος. «Πήρα το μείλ στο κινητό μου όσο ήμουν στο εστιατόριο και του έριξα μια ματιά. Πολύ καλή δουλειά!»

Παύση. Ο Χρήστος περίμενε από τον συνομιλητή του μια κάποια αντίδραση για το επαινετικό σχόλιο που είχε κάνει. Εκείνος πάλι δεν άφηνε καμία λέξη να ξεφύγει από τα χείλια του. Επέμενε να ρουφάει νωχελικά τον καπνό και να τον κοιτάζει ανέκφραστος ευθεία στα μάτια. Περίμενε να ακούσει το «αλλά». Ο κύριος Αδαμόπουλος γνώριζε πως πάντα ακολουθούσε ένα «αλλά». Από μικρό παιδί που θυμόταν τον εαυτό του, υπήρχε πάντα αυτή η μικρή λέξη που ερχόταν για να ανατρέψει την όποια στιγμιαία χαρά τού είχε δημιουργηθεί. «Καλό παιδί, αλλά δεν κάνει παρέες» έλεγε η μάνα του στις φίλες της. «Καλός μαθητής, αλλά δεν συμμετέχει στο μάθημα» σχολίαζε αργότε-

ρα ο δάσκαλος στο δημοτικό. «Επιμελής, αλλά ήσυχος και απόμακρος» εκείνος του λυκείου. «Πρόθυμος αλλά μαλάκας» του φώναζε χαχανίζοντας ο λοχίας στον στρατό. «Φαινομενικά ήσυχος, αλλά τα φαινόμενα απατούν» είχε δει κάποτε στις σημειώσεις του ψυχιάτρου του. Όλη του η ζωή ένα μόνιμο «αλλά» που τον στοίχειωνε. Είχε πλέον πάρει και μορφή στα μάτια του. Ψηλό, καχεκτικό, με κιτρινωμένο πρόσωπο, γαμψή μύτη και βαθουλωμένα μάτια με πολλούς κύκλους τριγύρω τους. Τρομακτικό σαν θρίλερ, «αλλά» ταυτόχρονα τόσο οικείο! Είχε μάθει πια ότι τον περίμενε στην επόμενη γωνία και δεν του προξενούσε καμία έκπληξη η παρουσία του. Ίσως μάλιστα, έπειτα από τόσα και τόσα χρόνια αμφισβήτησης, να ανησυχούσε αν κάποιος δεν συμπλήρωνε τη φράση του με αυτό.

ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΗ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΟΡΤΑ

Πίσω από την κόκκινη πόρτα βρίσκεται ο κόσμος του κυρίου Αδαμόπουλου, το δικό του υποφωτισμένο άβατο όπου το παρελθόν είναι κυρίαρχο και οικείο.

Έξω στον δρόμο τα πάντα—αυτοκίνητα, κόσμος, υποχρεωτικές συναναστροφές—είναι θορυβώδη και ενοχλητικά.

Οι άηλοι πιστεύουν πως η πόλη τους είναι όμορφη, γεμάτη ζωή και ενέργεια.

Στην Όμορφη Πόλη ο κύριος Αδαμόπουλος είναι μόνος και αυτή η κατάσταση είναι ιδανική. Στην εργασία του, όμως, ο κύριος Αδαμόπουλος είναι παραγκωνισμένος.

Και αυτή είναι μια κατάσταση για την οποία μπορεί και να σκότωνα για να την αηλιάξει...

Ποιος είναι πραγματικά ο κύριος Αδαμόπουλος;

Ακολουθώντας ένα ιδίotypo και πρωτότυπο μοτίβο, ο Βαγγέλης Μαργιωρής διεισδύει στον ψυχικό κόσμο ενός ταραγμένου μυαλού και οδηγεί την ανάγνωση σε μονοπάτια απροσπέλαστα και σκοτεινά.

